

„Na chlapy ani pomyšlení.“
„No jo, ale když tam pořád chodil, už jsem tušila, že to nebude jen tak. Vid’?“
„Hm.“
„Jé, já byla tenkrát ještě mladá!“
„A vždyť jste pořád mladá.“
„No jo, ale to mi bylo... něco přes dvacet? A byla jsem ještě hubená, ne jako teď, když jsem tlustá jako bečka.“

Večeřeli jsme moravského vrabce, zelí a brambor v naší české jídelně s českými lidmi uprostřed italského Caorle. Jako bych se ocitla někde v hluboké zapouzdřené totalitě, v Hrabalově románu anebo na rekreaci ROH, nesouznící, a přesto jsem dokázala předvídat každé následující slovo, poznámku, pohled, gesto, smích. Máme to v sobě, máme to pod kůží, říkala jsem si, ani o tom nevíme, ale jedna večeře nám to hned připomene. Je i v tomhle úzkost z ovlivnění? Nikdy se toho nezbavíme, ale když tím budeme pohrdat, budeme pohrdat i sami sebou. Když se tomu budeme posmívat, budeme se posmívat i sobě. Když nás to bude děsit, pocítíme vlastní děs.

Na noční terase jsem řekla, že je to snad rakouský pojem: *liebe... liebe...* Ale nemohla jsem si vzpomenout, jak se německy řekne nenávisť. Nenávistná láska. Ani Eva si nemohla vzpomenout a Gábina ten pojem neznala. Řekla jsem, že tohle cítila k Rakousku Ingeborg Bachmannová, rakouská spisovatelka, že to

cítila tak silně, že v Rakousku nemohla žít. Vybrala si Itálii, ale každý byt si zařídila ve vídeňském duchu. Dodala jsem, že umřela v Římě, i když si nejsem úplně jistá, jestli to byl Řím, dost pila a brala prášky, od cigarety jí vzplála postel. A pak ještě že pocházela z příhraničních Tyrol, takže italštinu ovládala od malička. Hlavou mi proletělo, jestli v italštině vyslovovala drnčivé *r* a že jsem kdysi hltala její román *Malina*, a vzápětí mi naskočil Sorentinův film *Boží ruka*, film o dospívání v Neapoli, kde italská láska s nenávistí tak hrozně bolela, až mi to drásalo srdce a hlasitě jsem v kině zaštkala.

Eva řekla, že Ingeborg Bachmannovou nezná. A že ona má stejně nejradši Poláčka.

Řekla jsem, že Poláčka jsem nikdy nečetla.

„Ne?! Ani *Bylo nás pět*?“

„Ne.“

„To by sis měla přečíst. Určitě by se ti to líbilo.“

Poslouchala jsem, jak mi s rozvahou popisuje scénky ze života obyvatel na malém českém městě. Ale i její věty jsem uměla předvídat. Úzkost z ovlivnění. Potřebuju se z toho dostat! Ze všeho. Potřebuju se nadechnout! Potřebuju objevit něco, co mě vynese vzhůru!

Gábina mezitím usnula. Na nočním nebi zářily hvězdy. Pily jsme s Evou červené víno a vyfukovaly modravý dým cigaret.

„Co když jsme se zrodili z hvězd?“ pronesla.

Nechápala jsem.

„Z těch, co sem spadly.“